

DOMA
-novoroční 2013-

Žd 13:14 „*Nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.*“

Žd 13:9-16 – širší kontext

Kde jsme doma? Které město je to pravé, v němž chceme bydlet? Kde se chceme cítit dobře? Kde chceme prožívat šťastné chvíle našeho života? To jsou otázky, kterými nás vylosovaný verš pro rok 2013 ze světoznámých Hesel Jednoty bratrské, nutí k odpovědím. Ne ovšem odpovědím věroučným, ale odpovědím osobním. Kde jsem doma? Kde se chci cítit dobře? Kam se mám přestěhovat, abych tam byl doopravdy doma? ... DOMA – téma dnešního kázán. Jedno slovo: DOMA.

Vylosovaný verš říká, že na zemi nemáme „*město zůstávající*“, tak překládají kraličtí. Tedy pevné místo, v němž se můžeme zabydlet, postavit svůj dům a svůj hrad, skrýt za městskými hradbami, zajistit svoji budoucnost, zabezpečit se před nebezpečím, nalézt trvalý domov. Ekumeničtí překládají zmíněný verš: „*Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.*“ Kralický překlad zdůrazní, že „*hledáme ono město budoucí*“. Nejen že vyhlížíme, jak překládají ekumeničtí, ale že „*hledáme*“. A nejen nějaké město, které v budoucnu přijde, ale „*ono město*“, které už známe, o kterém jsme už od Ježíše slyšeli a které nám připravil.

Apoštol Jan měl zjevení na ostrově Phatmos, v němž viděl ono město. Město s otevřenými branami, město bez chrámu, neboť Hospodin sám v něm bydlil se svým lidem. A slunce tam nezapadalo a nebylo tam ani bolesti, nemoci ani nářku. To je ono město, do něhož jsme nehlédli i my, když jsme měli vidění Božího Syna a jeho andělů. Když nám Bůh dal nahlédnout do svého království, kam Ježíš odešel, aby připravil místa svým následovníkům. Město, kde není kriminalita, protože tam zloději nekradou a vražedníci nevráždí. Město, kde nic nepodléhá zkáze a rozpadu, kde si člověk střeží poklad tím, že koná dobré skutky, aniž by věděl, že je koná. Když jeho pravice prokazuje dobrodiní tak, že o tom levice neví. Když spoléhá na milost. To je „*ono*“ město, které má člověk hledat už zde na zemi.

Když pisatel epištoly Židům řekne: „*nemáme zde města zůstávajícího*“, líbí se nám to. Nám, kteří jsme zacílili svůj pohled k nebi a přestali být spokojeni s poměry ve společnosti kolem nás. Úplně to vypadá, jako bychom měli opustit světské způsoby života a hledat věci duchovní ... „*Nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.*“... Žel mám pro vás špatnou zprávu. Kontext přečteného verše a výklady k tomu oddílu se pojící jednostejně ukazují, že židokřesťané, jimž je dopis adresován, jsou vyzýváni k tomu, aby opustili své duchovně tradiční hodnoty. Mají za sebou nechat své „*židovství*“, nikoli světský způsob života. Staré židovství – to je to staré město, z něhož mají vyjít.

Ale je to verš i pro nás. Pro rok 2013! A tak je to najednou dost nebezpečná výzva. Jak zkrotit své cesty, když přestanu dodržovat staré předpisy? Lehce se sklouzne do cizích nauk. „*Proto se nedejte se strhnout všelijakými cizími naukami!*“ čteme v 9. verši. Ale na druhou stranu zase, když zůstanou v bezpečném městě Mojžíšova zákona, obklopeném hradbami, tedy mantinely, příkazů a zákazů, nebudou s Kristem. Protože Kristus umíral za hradbami těchto příkazů a zákazů. Učení o pokrmech, nápojích, posvěcených dnech a ceremoniích jsou neúčinné. Náboženství, které je plné nařízení o tom, jak se očišťovat, to náboženství, které bylo dáno Hospodinem v době Mojžíše, bylo nyní překonáno obětí Ježíše, kterou přinesl ne v chrámě, ale za hradbami města. Za hradbami našich duchovně kulturních tradic. Našich předpisů a představ. Za hradbami našich modliteben a kostelů. Našeho mravně kulturního dědictví. Za zdmi všeho toho církevního, na co spoléhá naše víra, stejně, jako spoléhala kdysi víra židovská.

Ježíš, ač Beránek Boží, přece neumřel v duchu židovských rituálů uprostřed chrámu, kde umírali beránci, jako oběť za hříchy lidu, ale zemřel vně. Nejen vně chrámu, ale i vně celého svatého města Jeruzaléma. Kristus odešel s křížem ven za bránu, za tábor, za hradby. Opustil celou tu církevní pospolitost. Všechnu tu věc kolem náboženského kultu.

Celé to chrámové zřízení, k němuž každý Žid v té době, upínal svou duchovní budoucnost. „Pohled, Mistře, jaké to kameny a jaké stavby!“ Ježíš mu řekl: „Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“ Mk 13:1-2

Vidíte. Bůh už měl dost všech svátků, vůně vonného kouře, dost čistých a nečistých pokrmů, umývání rukou a dalších ceremonií. Jeho Syn zemřel venku, za tímto celým svatým komplexem chrámových staveb a ustanovení. „Vyjděme tedy s ním za hradby, nesouce jeho potupu.“ říká verš č. 13. „Je dobré spolehnout se na milost a nikoli na předpisy“ říká verš č. 9. Předpisy jsou dobré a užitečné. Není však dobré a užitečné na ně spoléhat. Řídit se jimi – ano. Spoléhat na ně – ne. Na co se tedy spolehnout? „Je dobré spolehnout se na milost.“ Myslí se na milost Boží, která se nám stala v Kristu Ježíši.

Kristovo pohanění nebylo pohanění ze strany římského světa. Římané jen tupě vykonali Pilátův příkaz. Kristovo pohanění bylo ze strany náboženského světa. Proto vyjít s Kristem za hrady, znamenalo nést potupení a ponížení od duchovních vůdců tehdejší doby. Oni Krista nepřijali, považovali ho za rouhače, a chtěli, aby byl popraven, způsobem na dřevě kříže jako vyvrhel za hradbami města. Stejný postoj zaujali k jeho následovníkům a nedokázali pochopit nový rozměr duchovní služby Bohu: Co je to za rozměr? Je to „oběť chvály“, jak píše verš 15. Jsou to „rty vyznávající Ježíšovo jméno“. Je to „dobročinnost a štědrost“, jak píše verš 16 a „spoléhání na milost místo na předpisy“, jak čteme ve verši 9. To je to nové místo za hradbami města, kam s Ježíšem jeho následovníci vyšli. Ono město, kde není chrám a kde se brány nikdy nezavírají, protože tam trvá věčný den.

Ani my, nemějme v tomto roce 2013 „zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledějme“. Nesnažme se být částí a svazkem lidového organizovaného náboženství, ale „Vyjděme (s Ježíšem) za hradby, nesouce jeho potupu“ a „přinášejme skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí“ a „Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch.“

Naše postavení musí být s Kristem za hradbami pozemských měst. Jsme posazeni s Kristem v nebesích, a na zemi vystrčení z města ven. Jestli jsme doopravdy vešli s Kristem do svatyně svatých, vyjděme také k Němu ven z našich pevností, „nesouce jeho pohanění“, říká biblický text. Musíme být oddělení od všeho, co odvádí lidi od kristovské opravdovosti. Od všeho, co staví náboženské formy a zevní předpisy na místo Kristovy milosti. Kříž Kristův bude vždycky vně těchto předpisů! Za stany, za táborem, za většinovým názorem, za hradbami, za náboženskými předpisy. Pravá víra v Ježíše nebude nikdy podle ducha a vkusu většinové církve. A duchovní pocta Bohu, ta oběť chvály, ty rty vyznávající Ježíšovo jméno, ta dobročinnost, štědrost, poslušnost a pokora budou vždy nepochopitelnou hádankou světu kolem a předmětem jeho odporu.

Kde je tedy náš pravý domov? Které město je to pravé? Kde jsme doma? Kde chceme prožít šťastné chvíle našeho života? Chceme snad prožít šťastný a spokojený život jen na této zemi, kde jsme pouze hosté po dobu dočasnou? A nebo vyhlížíme víc? Ono město, které teprve přijde? ... Poslechněme tedy letošní verš a „Vyjděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce. Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.“

Co tedy jsou ty nové obzory za hradbami, k nimž nás zve letošní verš? Podle dalších veršů je to druh nové oběti, který máme Bohu přinášet. Konkrétně je to radost, která má z našich obličejů zářit. Radost, která pramení z toho, že jsme nesmírně hrdí na to, že Krista osobně známe. Je to Chvála, která vychází z našich úst proto, že jsme uvnitř šťastní z toho, že jsme Kristovi. Je to Kristovo jméno, které naše rty neustále vyslovují z té příčiny, že On, je prostě – JEŽÍŠ! On, je ... JEŽÍŠ – chápeš? On, všechno může! ON JE JEŽÍŠ ... Osvoboditel, Zachránce, Vykupitel, Spasitel! Pán můj a Bůh můj! Můj starší Bratr. Mé všechno ... To jsou ty nové obzory, k nimž máme v tomto roce vyjít za hradby zatuchlého města obřadnictví a ceremonií. Z těchto nových obzorů pak přirozeně pramení naše štědrost, dobročinnost a poslušnost těch, kteří nás vedou. Nezapomínejme na to. Amen